
HORVÁTH GYÖRGY

Nemzetközi Régiós Turisztikai Kiállítás

Szombathely, 2005. október 14–16.

„...Egy kicsit kisebb is, egy kicsit...de a miénk ..” folytatható az ismert magyar narancs története. Egy kicsit ilyen az én történetem is.

Fontos az, hogy a miénk!

Valóban fontos az, hogy a miénk?

Talán sikerül meggyőzőnöm azokat, akik arra vetemednek, hogy nem „vasiként”, „nem régiósként” elolvassák egy régiós esemény sajátos esettanulmányát, mely arról szól, hogy miért fontos nekünk egy régiós turisztikai kiállítás.

Miért fontos ?

Már pusztán a tény, a léte a fontos. Az, hogy valakik akarták és lett. Az, hogy sokan, többen akarták és „megcsinálták.”

Megcsinálták a semmiből.

Nézzük meg a kezdeteket.

Előljáróban szeretném aláhúzni, hogy a régióinkban minden érintett és illetékes számára rendkívüli fontosságú az idegenforgalom, a turisztika és mindaz, ami ehhez kötődik. Ebben mindenki egyetért.

Térségünk meghatározó idegenforgalmi vonzerővel bír. Ezt mutatják a látogatottsági mutatók, erre utalnak azon fejlesztések, melyek állami és egyre gyakrabban magántőkéből valósultak meg, vagy most valósulnak meg. Ma ezen a vidéken, szinte minden faluban a falusi turizmus fejlesztésében látják településük jövőjét, nem egy esetben tévesen.

Mindenki tisztában van azzal, hogy milyen haszna származhat abból, ha egy turisztikában érdekelt, részt vesz egy ilyen kiállításon, milyen költségei, kiadásai lesznek és milyen hozadéokra, haszonra számíthat. Mérlegelje mielőtt a kiadott pénzt, a befektetett munkát és a várható hasznot, eredményt számba veszi.

A továbbiakban szeretnék rámutatni azokra a fontosabb történésekre, melyeket az én, sajátosnak is mondható megközelítésemben fontosnak

vélek. Valószínű, hogy nem igazán leszek minden esetben szakszerű, talán tévedéseim is lesznek, de a lényeg, vagy a számomra fontos lényeg minden bizonnyal tartalmazni fogják a leírtak.

Talán ennyi felvezetés után érthető, hogy egy idegenforgalmi kiállítás kezdeményezésének van, vagy lehet némi létjogosultsága a térségünkben.

Hasonló jellegű rendezvény ez ideig még *nem volt Szombathelyen*, tudomásom szerint a régióban sem.

A semmiből teremtődött, teljesen új kezdeményezés.

Mi kellett hozzá? Ismerjük a receptet, egy lelkes és fáradságot nem ismerő szervező, akinek van megfelelő ereje, kitartása és némi szakmai háttere, hitele a munkához. Ez esetben a RIB, azaz a *Regionális Idegenforgalmi Bizottság* vezetője Paty Elemér végezte, koordinálta a szakmai előkészítő munkát. Partnereket, pénzügyi lehetőségeket keresett és hívta mindazokat, akiknek használni, segíteni kívánt.

Eljöttek a 9 régióból (hét + Balaton és Tiszató). Itt voltak a szomszédos Burgenlandból a hasonló határon túli szervezet képviselői.

Természetesen ez a vásár nem volt akkora, mint a Budapesti, látogatói számában meg sem közelítette azt. Lehet azt is mondani, hogy bensőséges, családias volt. E családias és baráti jellegét egyébiránt számos kiállító külön erényének tartotta. Hogy miért? Mert végre találkoztak a hazai kiállítók is egymással, megismerhették egymás kínálatát, egymást is, mint munkatársak, beszélgethettek közös gondolataikról és sikereikről. Sőt, ezt elősegítendő, Bozsokra a Határvendéglőbe hívták meg a rendezők a kiállítókat egy közös vacsorára, egyben bemutatva valamit a vasi vendéglátás kínálatából.

A haszna, hozadéka bizonyára megmutatkozik majd a szakma együttműködésében.

A kiállítás a *Művelődési és Sportházban* került megrendezésre. A színpad kiváló lehetőséget kínált arra, hogy non-stop bemutakozzanak az egyes szolgáltatók, szóban és képekben. A „színpadra” vitt kínálat változatos és színes, egy élet nem lenne elegendő a különböző projektek végigutazására. Ki tagadná, hogy a kínálat gazdag, a kínálatot igénybe vevők száma egyre több.

Mi, itt a nyugati régióban, termál- és gyógyvizünket kínáljuk, az osztrák szomszédok a téli sportolás lehetőségeit ajánlják előszeretettel.

Ami a kultúra, közművelődés területén dolgozók számára a kultúra szempontjából különösen érdekes, az számos esetben megfogalmazódott

határoktól függetlenül. Nevezetesen, hogy nem elég a vendégnek egy-egy kedvére való szolgáltatást kínálni, hanem tartalmas programokra, látványokra is igényt tartanak. Az egysíkú kínálatba hamar beleun a nagyra becsült, kedves vendég és továbbáll.

Sokat beszélünk a munkahelyek hiányáról, a vidék, a település megtartó képességéről. Tekintsünk előre és gondolkozzunk el azon, hogy elérhető közelségbe került az az idő, amikor az a helyi tudás, ismeret, közügyesség, táji-, természeti-, és épített világ, amely *a helyi értékeink része*, az lesz, vagy lehet az idegenforgalom számára a kulturális kínálat. Tudjuk nem ez az elsődleges vonzerő, de nélkülözhetetlen. Nem ezért jön a vendég, de nagyon fontos részeként kell, hogy beépüljön és funkcionáljon az idegenforgalmi kínálatunkban.

A falu, a hegy és sok minden más, a falusi ember életét bemutató programok természetesen annak az embernek mondanak legkevesebbet, aki e közegben éli le hétköznapjait. Mindez azonban a városi ember, a más vidékről érkező számára már mindenképpen érdekes lehet, ha érdekessé tesszük.

Gondoljunk csak bele, hogy hány és hány település életét bemutató filmet néztünk már meg érdeklődéssel a televízió műsoraiban. Miért nem lehetne a fürdő városában, az egyre inkább fürdő-faluban sétát tenni, a környéken autóbuzos kirándulást szervezni és megismertetni történetét, bemutatni annak múltját és jelenét, az ott élő emberek életét.

Szombathelyen az utóbbi évek egyik legsikeresebb ismeretterjesztő programja a „*Szombathelyi Séták*” sorozata, melynek keretében azon épületek belső tereit ismerhetik meg az érdeklődők, amelyek mellett nap mint nap elmennek a város lakói.

Külföldön járva, kiemelkedő kulturális értékek sorát megtekintve is sokszor felvetődött bennem, hogy vajon az egyszerű, vagy átlag ember, hogy és mint él. Szívesen betekintettem volna az ott élő emberek életének hétköznapjaiba. Gondolom másokban is megvan e kíváncsiság, biztos vagyok benne, hogy kulturális értékek és érdekességek sorát fedezhetjük fel, ha élünk mindezzel.

E programok szervezése munkát ad és általa felértékelődhet mindaz, amit helyi kulturális értéknek tekintünk. Természetesen eladható „terméket” kell „csinálni” mindabból, ami az adott helyen rendelkezésünkre áll. Keressük meg hát azokat a szakembereket, akik ebben segítségünkre tudnak lenni.

Ma már tudunk kiállítást szervezni, tudnunk kell és meg kell tanulnunk kultúránkat olyan pályára helyezni, ahol az önfenntartóvá lesz, ahol az átörökítés belső indíttatásból, az érdek felismeréséből fakadóan indukálódik. Ahol a közösségek kulturális szokásai nem felejtődnek el, mert ma is valós szerepük lesz azoknak. A közösségek *település megtartó ereje* nyilvánvalóan túlmutat kulturális szerepükénél, és ez által lehet elfogadott, befogadott.

Mi kell mindehhez? Egy település, ahol nem csupán lózung az idegenforgalmi szándékok megvalósítása és egy szervező, aki felvállalja mindezek mozgósítását, koordinálását. Összefogás, hogy lépésről lépésre európai módon látogatható és bemutatható legyen a falusi portál. A hegyi pincében télen és nyáron is kulturált módon tudja fogadni a vendéget. Enni – inni is tudjon és a higiénés körülmények is elfogadhatóak legyenek, mert mindez minimális igény ma már.

Bizonyára észrevették, hogy egy ideje nem igazán arról írok, amit a címben megfogalmaztam. Való igaz, nem a kiállításról, hanem arról, amit bennem ez a kiállítás kiváltott. A régióról, annak egyik kezdeményezése okán, arról a szükségszerű változásokról, melyeket mielőbb meg kell tennünk.

Meg kell tennünk gazdasági érdekből, gazdasági kényszerből, de ha jól csináljuk a kulturális életünk látja mindennek hasznát.

Mire várunk hát?